

at med samme, eller endog med større Net bør de fleste til Sjælland og Thyen hørende Der danne Undtagelser. Og for de Landdistricter, hvor Nytten ligeledes maa erkjendes at være forsvindende, aabner man en Udvei til Lettelse ved at bemynbige Indenrigsministeren til at nedfætte Bidraget med indtil $\frac{1}{3}$. Da de bidragydende Egne skulle vedblive deres Hjælp, indtil Statskassen er fyldestgjort, saa indskrænker dennes Opoffrelse derved sig til, at det vil være noget længere, inden det hele Beløb er dækket. Eftergivelserne for de ved Thyen liggende Der udgjøre lidt under 4000 Rbd. aarlig eller tilfammen omtrent $\frac{2}{5}$ Aars Bidrag; for Sjællands Vedkommende er Eftergivelsen for Derne en ganske forsvindende Størrelse. Svad Nedfættelsen med $\frac{1}{3}$ for visse Egne angaaer, da er det selvsølgelig Udvalgets Mening, at denne kun skal indrømmes, hvor meget ringe middelbar eller umiddelbar Fordeel skjønnes at være tilstede; men dette kan formeentlig kun siges om saa Punkter, og kun for saadanne mindre Districter, at navnlig intet Amt med Nette vil kunne indstille uden en forholdsvis liben Deel af sit Areal til Ministerens Afgjørelse. Den mulige Frygt for, at Amtsraadene skulle blive temmelig vidtgaende med Hensyn til at gjøre Indstillinger, maa derved forsvinde, da den større Deel af Amtet efter det Foransførte dog overalt vil være interesseret i, at Tiden for Bidragydelsen ikke forlænges. Totalsummen for denne Nedfættelse vil under ingen Omstændigheder kunne naae $\frac{1}{2}$ Aars Bidrag. — Endelig har Udvalget troet at burde anbefale en Nedfættelse af Bidraget for Midjelfart, der kun ved en Hestebane er i Forbindelse med Jernbanen, og hvis Tab eller Binding ved det hele Anlæg stiller sig som meget uansteligt at opgjøre.

Med Hensyn til selve Paaligningen af Bidragene, da skjønner Udvalget ikke rettere, end at der kan være fuld Anledning til idetmindste at aabne en Afgang til, at foruden Grundejendommene ogsaa Næringsbrug kunne faae deres Part at tilsvare, da mulig endog mange Steder netop Næringsdrevende af forskjellig Art blive dem, som hørte de første umiddelbare Fordele. En saadan Afgang for de forskjellige

Egne aabnes naturligt ved i Medfør af Communalloven for Landet at lade Bidragydelsen gaae gennem Amtsrepartitionsfondene, hvorved det vil staae Amtsraadene frit for at benytte den i den nævnte Lovs § 50 givne Net til at fordele Noget af Bidraget paa Communerne til Ligning ogsaa efter Formue og Lielighed.

I Kjøbstæderne vilde efter de almindelige Regler Halvdelen af Bidraget falde paa Grundskatten og Halvdelen paa Næringskatten, hvor denne ikke efter Lov af 23de Jan. 1862 er ophevet. Udvalget har dog troet, at der bør gives Kjøbstæderne Frihed til at ordne denne extraordinaire Ligning paa en heldigere Maade, end det vilde lade sig gjøre efter de gjældende, for det Meste med de factiske Forhold lidet stemmende, Skattegrundlag „Grund og Næring“. Dette synes saameget nødvendigere, som Loven af 11te Februar 1863 om den kommunale Betsatning, selv om denne kommer til Gjennemførelse i nogen af Kjøbstæderne i det Tidsrum, her er Tale om, dog ikke vil forandre Forholdet med Hensyn til denne extraordinaire Afgift, for hvilken Ræmmerkasserne vel hørte, men som dog ikke fremtræder som en egentlig communal Betsatning. Forslaget om, at Communalbestyrelserne kunne lægge en Deel af Afgiften paa Assurancesummerne, er isvrigt ganske stemmende med Hovedtanken i den nævnte Lov.

Den Omstændighed, at man istedetfor en directe Skattehjælp til Amtstuerne lader Amtsrepartitionsfondene yde Bidraget, gjør det nødvendigt først at aabne disse Udvei til at optage Beløbene paa deres aarlige Budget, og da dette er fastsat for indeværende Aar, og der vilde være store Ulemper forbundne med at foretage en Extraligning, saa foreslaaer Udvalget, at den første Termin udslydes et halvt Aar, og altsaa første Indbetaling i Statskassen skeer den 1ste April 1869.

I Hensyn til disse Bemærkninger stiller Udvalget nedenstaaende Endring og tillader sig dermed at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.